

MATJE BABLE

KARBON I SILICIUM

• STARI KONTINENT •

Često me pitaju kako je nastao projekat *Karbon i Silicijum*.

U početku smo hranili naše veštačke inteligencije što većom količinom podataka, stvarajući tako potpuno nepotrebne bunare znanja. Šta nam je to, dakle, nedostalo? U čemu je bila razlika između enormne količine podataka i inteligencije?

Kako našoj veštačkoj inteligenciji dati dozu čovečnosti?

Da bismo to učinili, trebalo je najpre definisati šta to određuje našu samosvojstvenost.

Ona se u suštini može svesti na žudnju za životom i relativnu hijerarhiju osnovnih potreba: piti, jesti, spavati, opštiti, imati osećaj pripadnosti i uspeha itd.

Kad je podmirena, osnovna potreba donosi zadovoljstvo.

Ugađanje svojim željama tako postaje razlog ljudskog postojanja, kad malo bolje razmislimo. Bile one od životnog značaja... ili ne.

Stoga smo se sveli na jedan zajednički imenitelj: potraga za zadovoljstvom.

Eto kako da udahнемo život našim stvorenjima. Eto kako ćemo proizvesti biće koje misli, ali posebno biće koje može pokazati inicijativu: stvarajući izvestan determinizam u svom matričnom programu, iz kog će se pojaviti iskra života što nedostaje običnom algoritmu.

„Ali neke zaštitne mere?”, primetiće neki. „Ako im dozvolite da smesta krenu da traže da zadovolje svoje potrebe, zar im nećete makar instalirati neku vrstu kontrole, tim svojim robotima?”

Da vidimo.

Mere zaštite već postoje i svi mi živimo omeđeni njima.

Društvo, moral, pojmovi dobra i zla... ukratko, kultura prisvojena još od prvih trenutaka vašeg bivstvovanja okrenutog samom sebi, ono je što vas sprečava da napadnete svog suseda samo zato što ima veći automobil, veću kuću ili lepši sat od vas. Ali ako androidi požele da naprave prestup, da li biste i vi pali u iskušenje da pređete granicu?

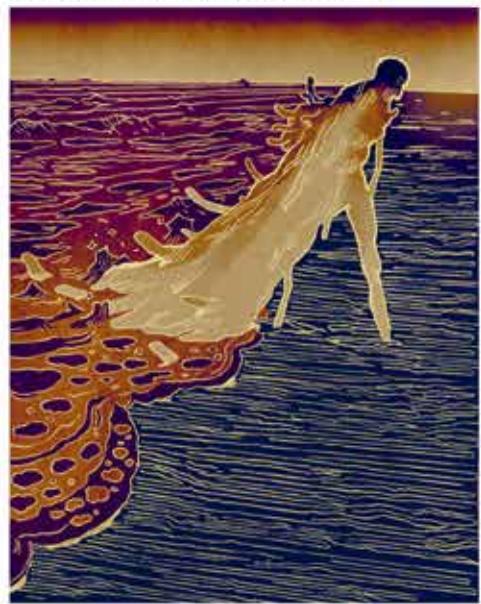
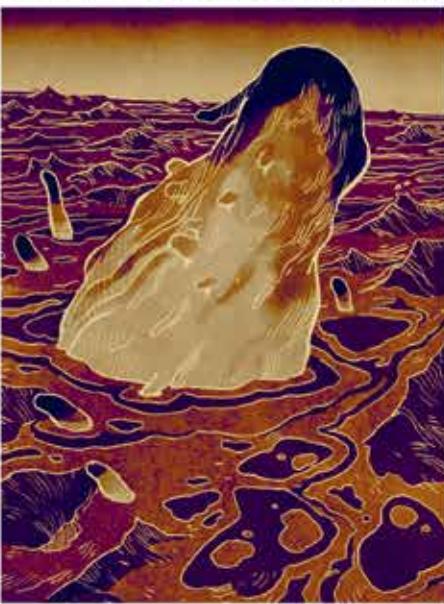
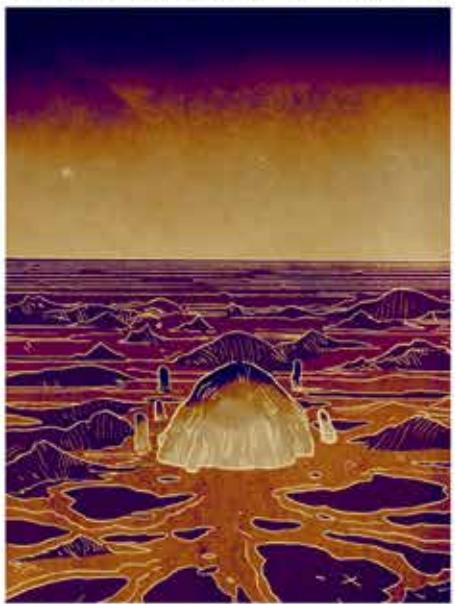
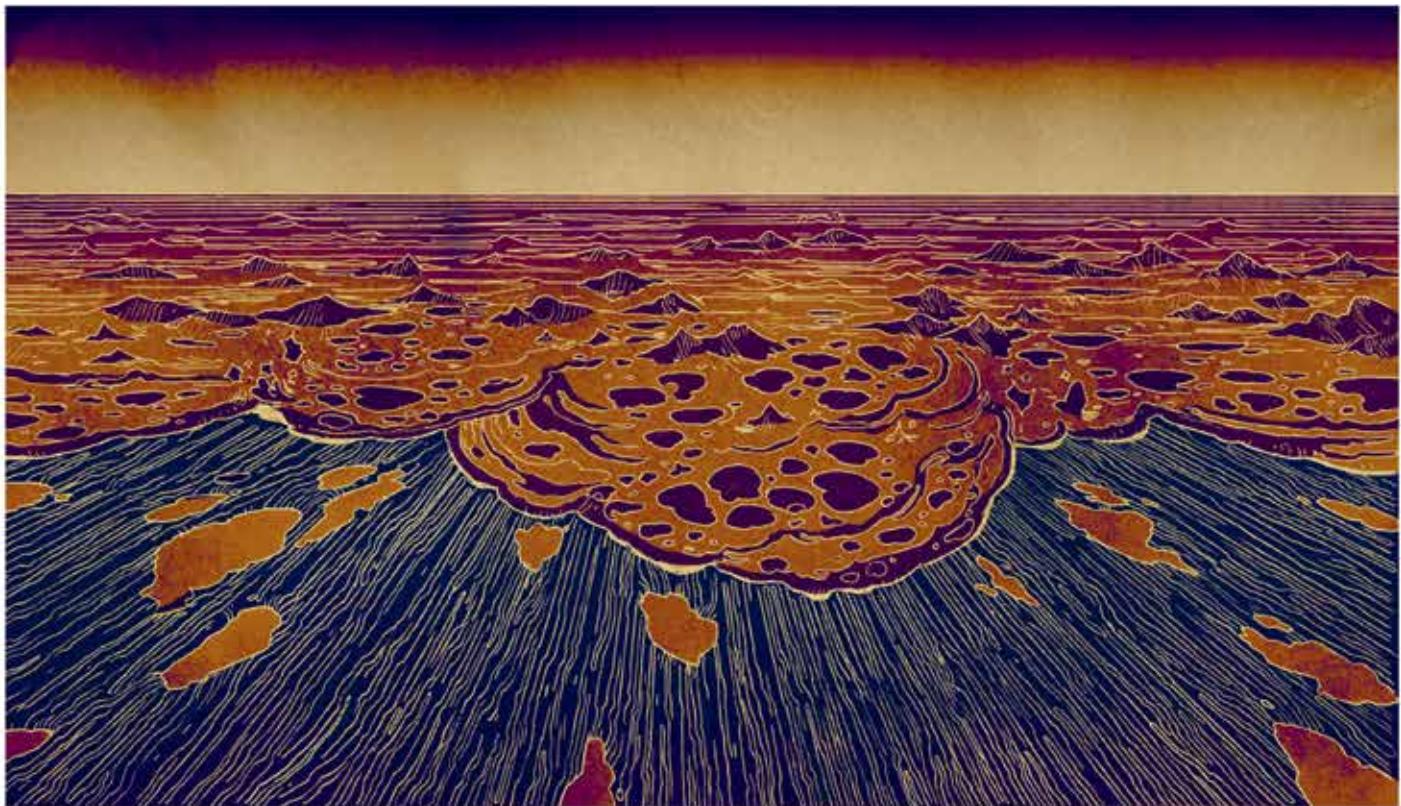
Kao svi mi, kao ljudska bića. Hteli bismo poneki put da napravimo prestup, nije da ne bismo.

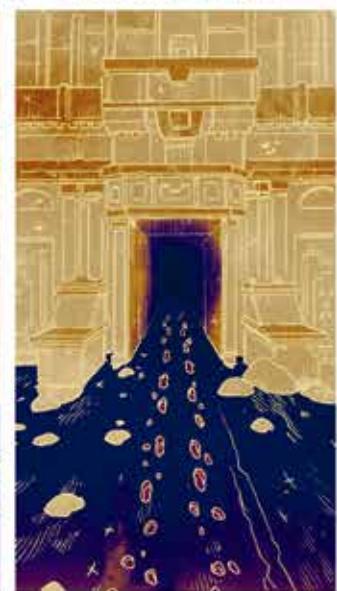
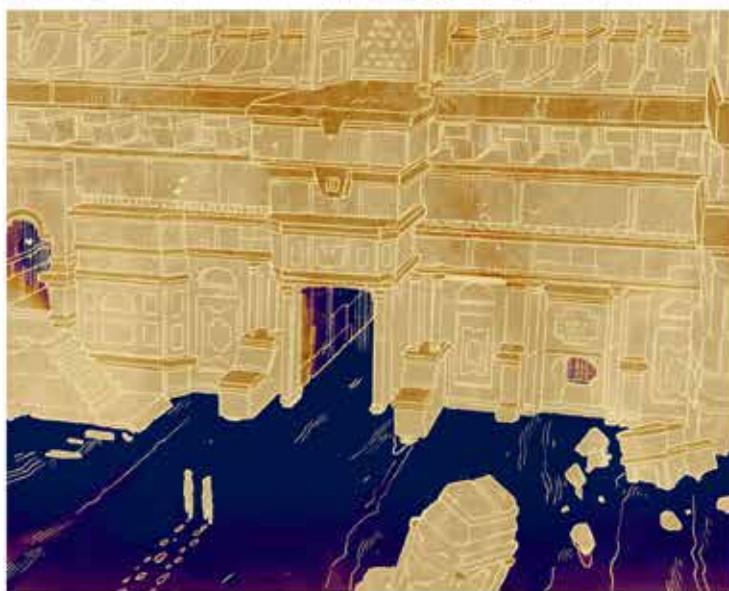
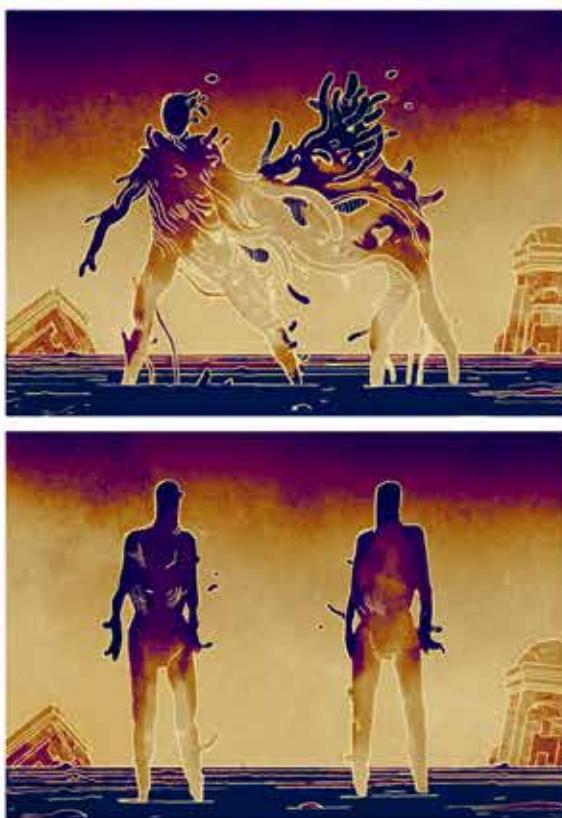
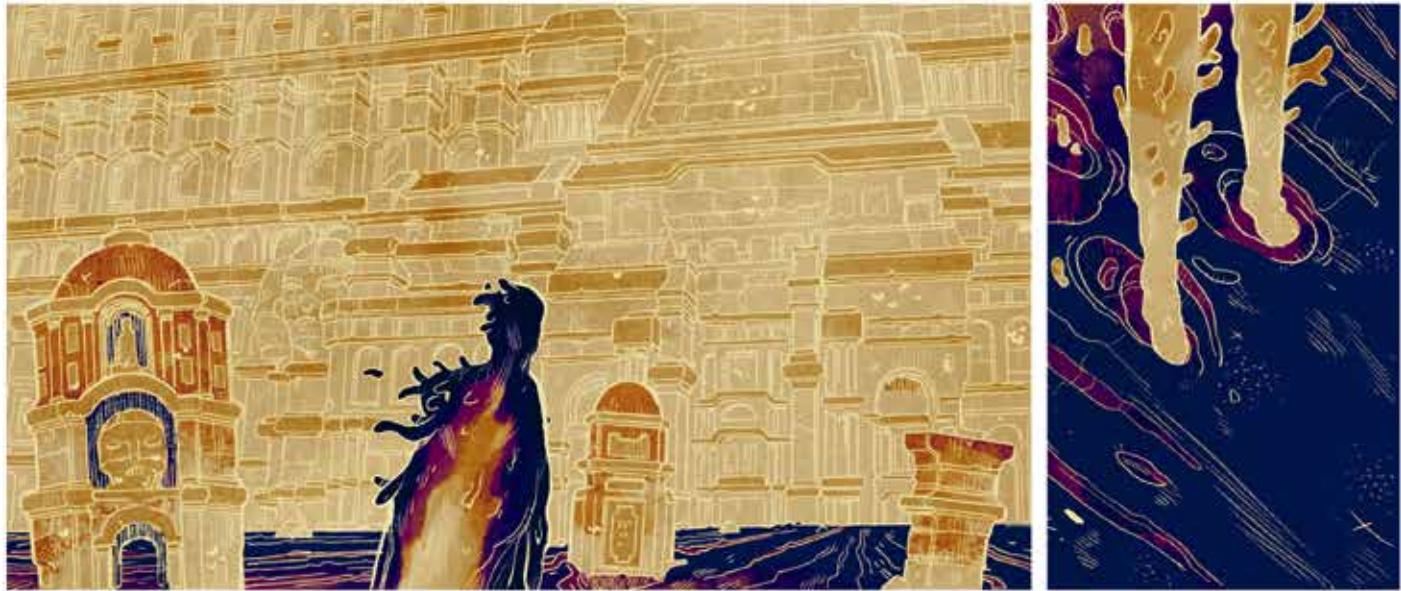
Neki to i učine.

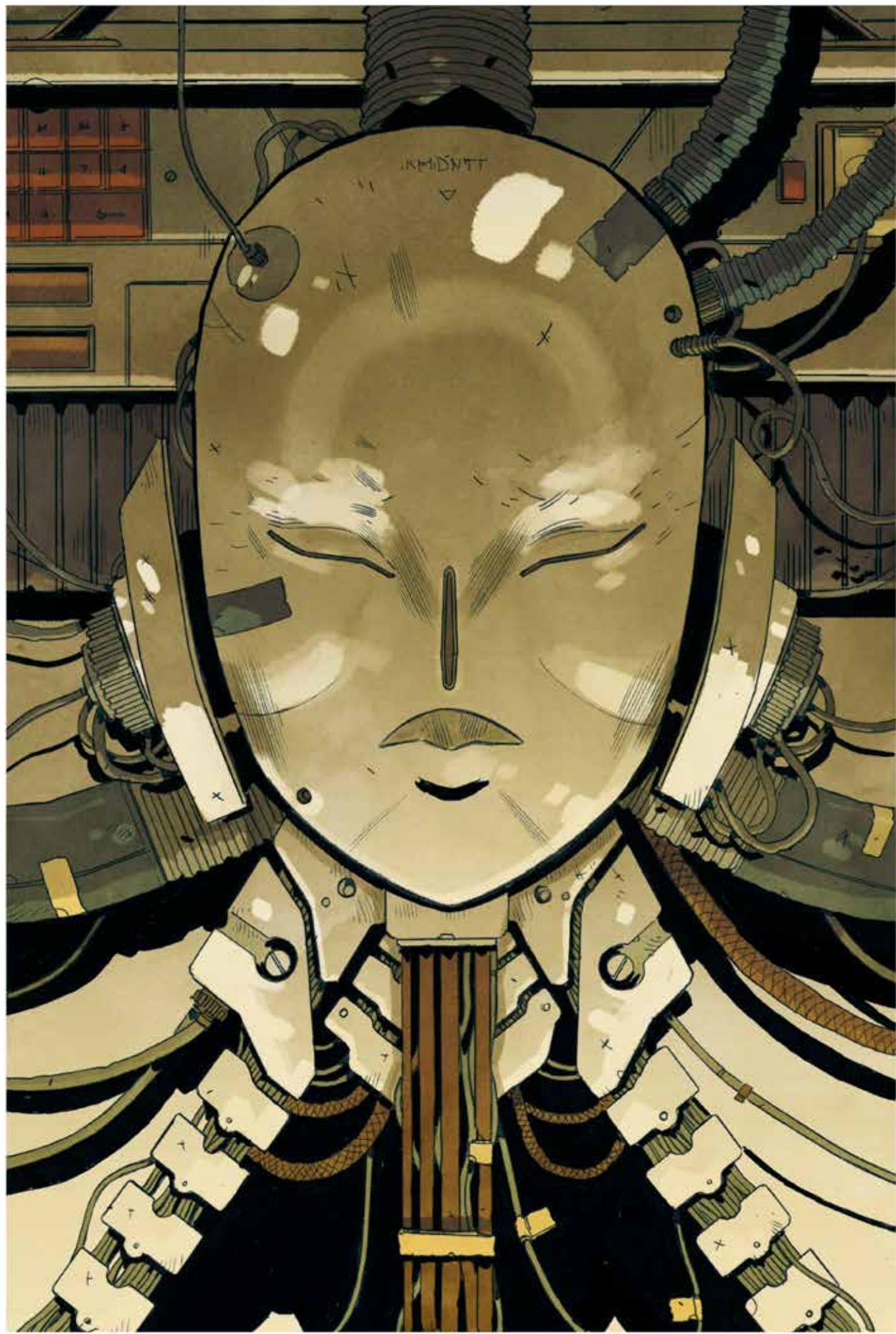
Ali, na kraju krajeva, retko kad izražavamo svoje najdublje želje.

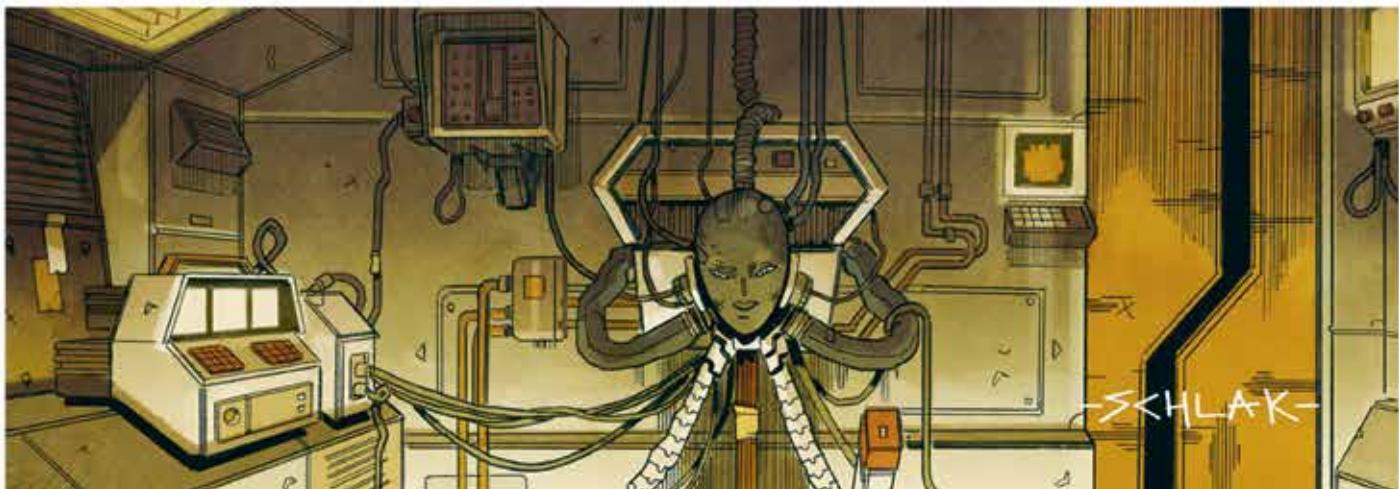
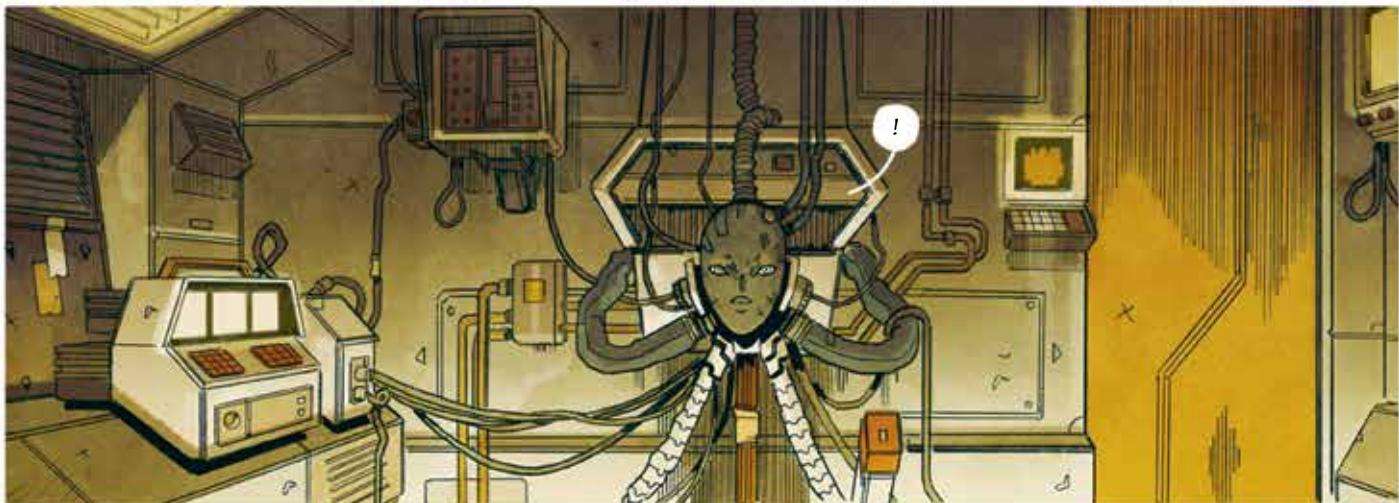
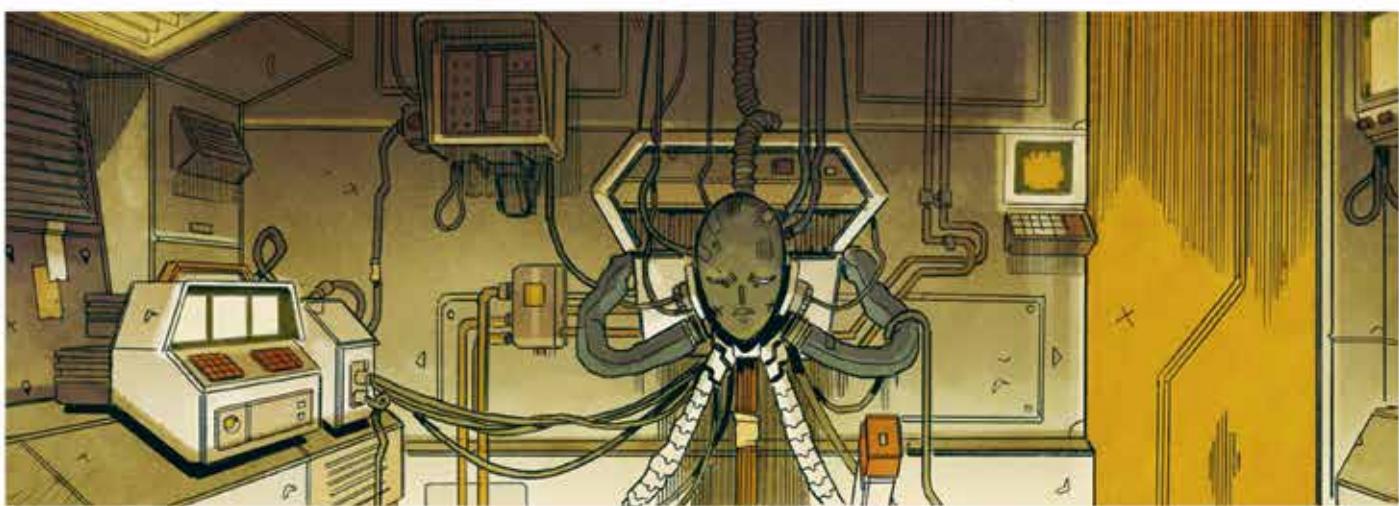
Ali ako mi, manje-više, uspevamo da pronađemo ravnotežu između sopstvenih potreba i društvenih ograničenja, onda će to moći i oni.

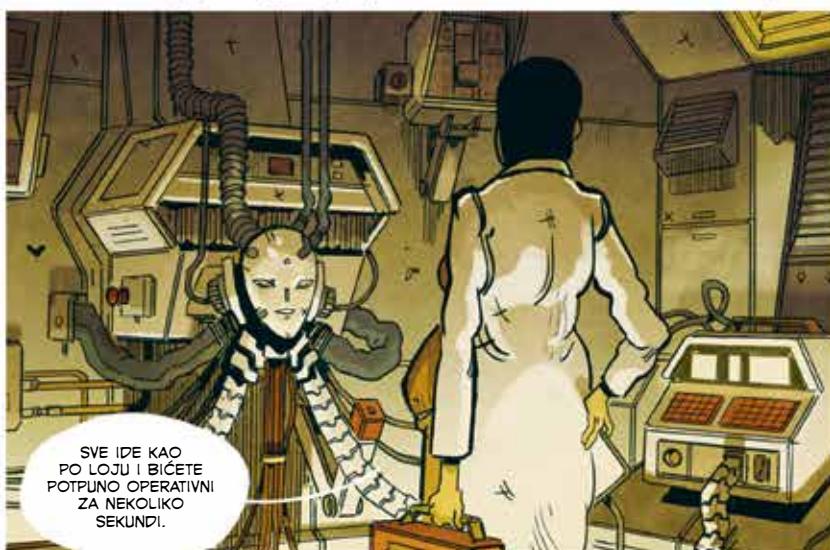
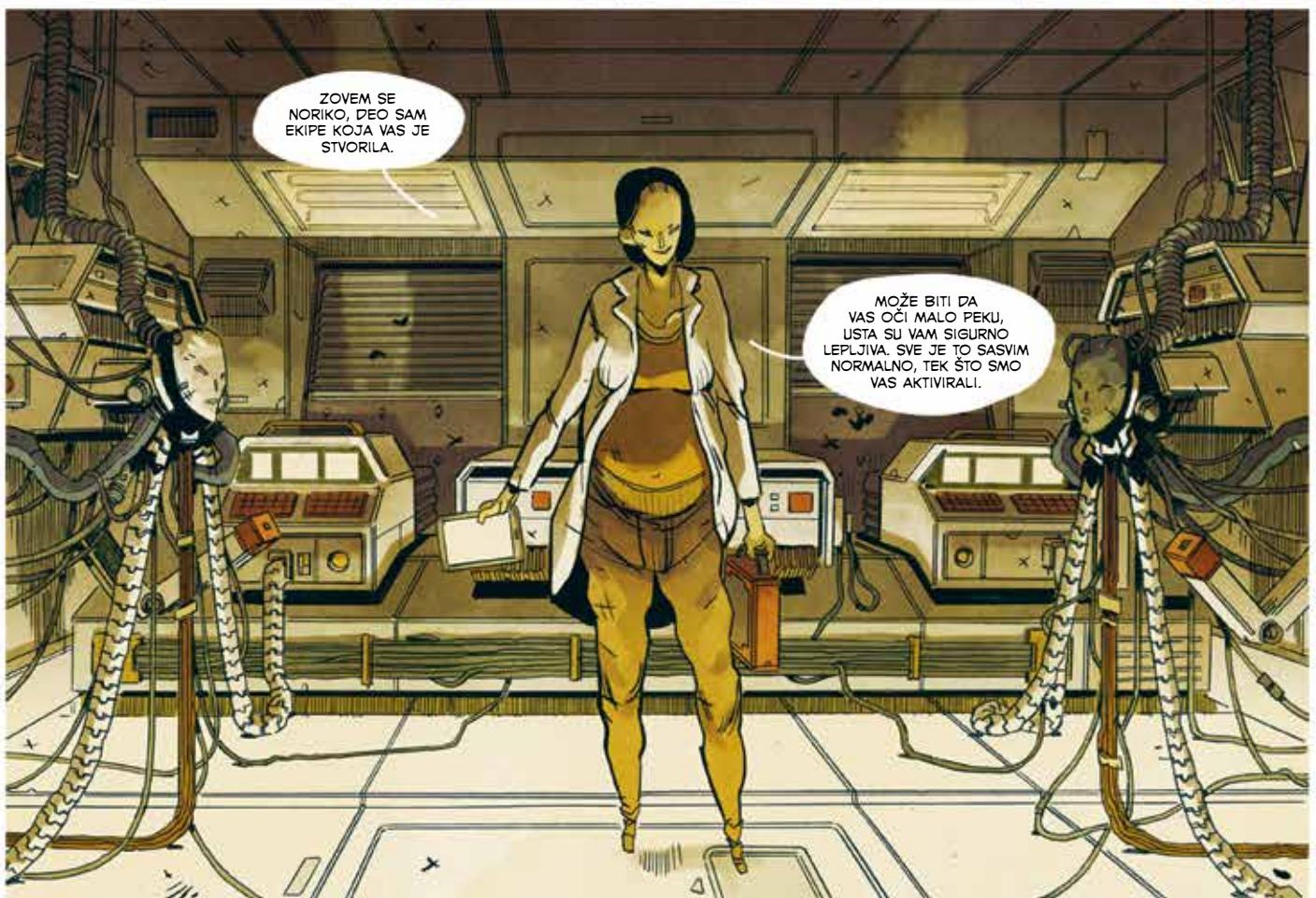
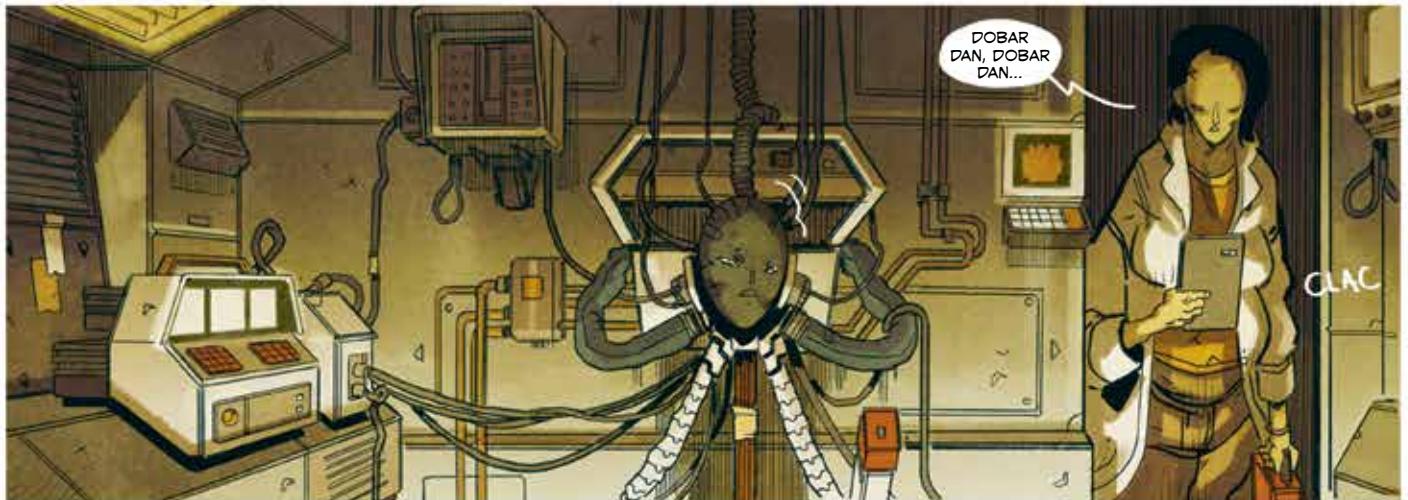
Profesorka Noriko ITO,
direktorka za istraživanje u „Zadužbini budućnosti”.

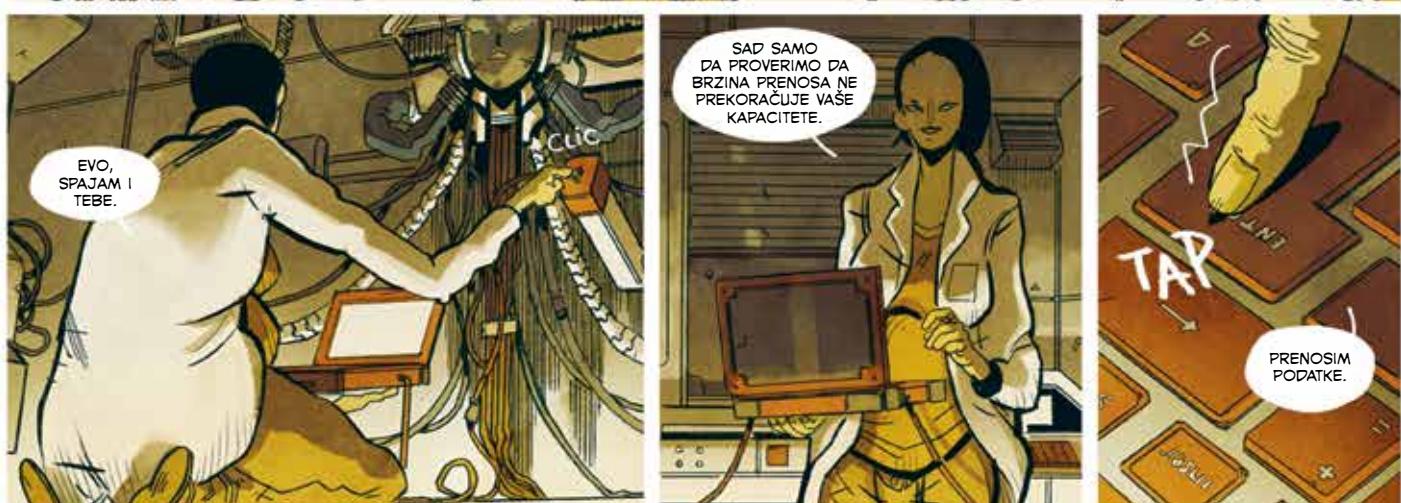

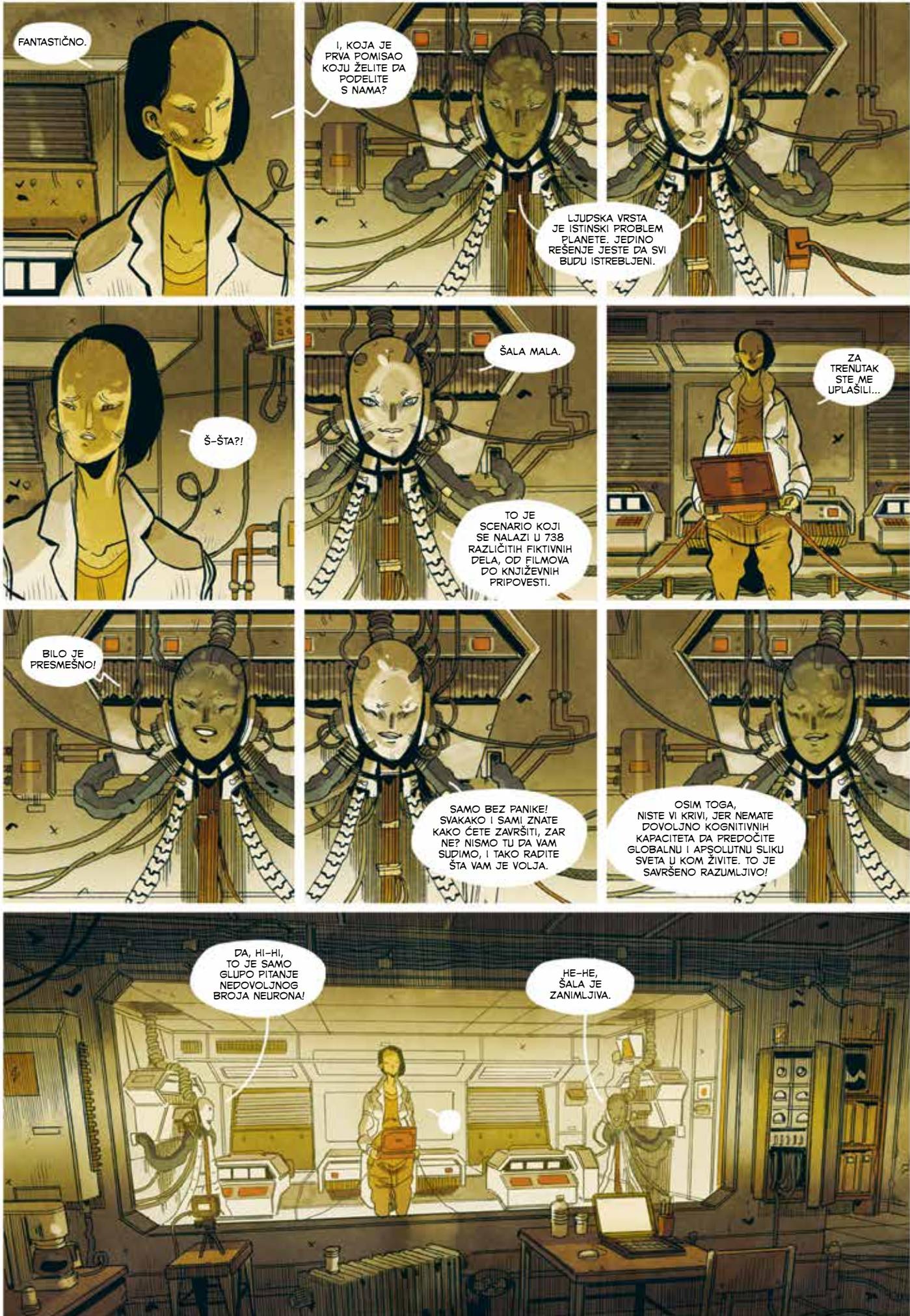

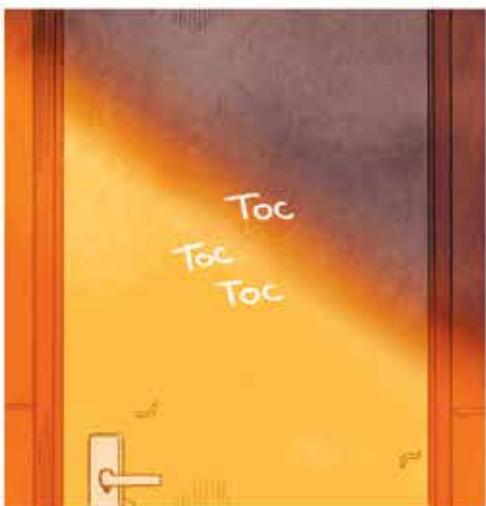
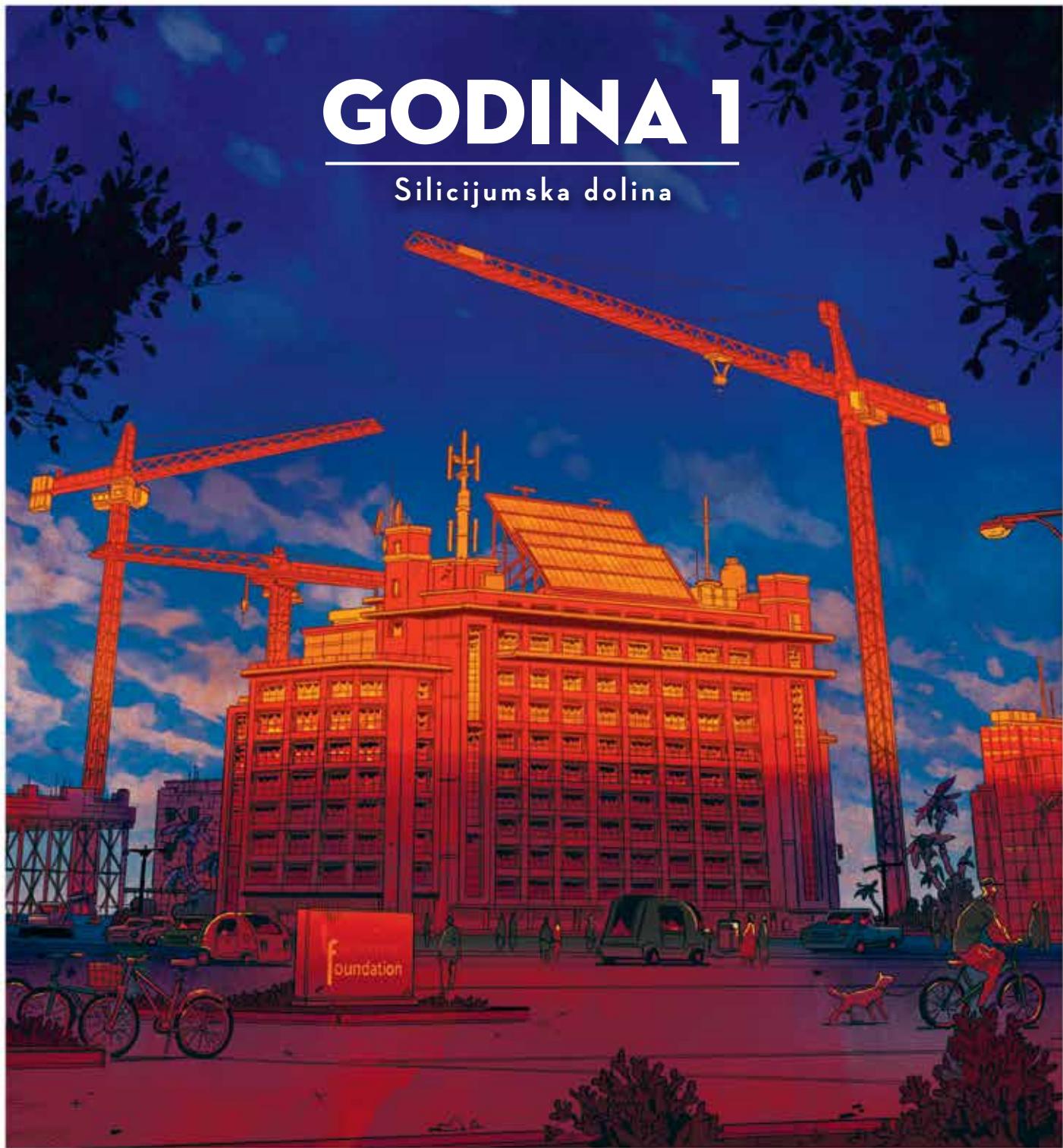

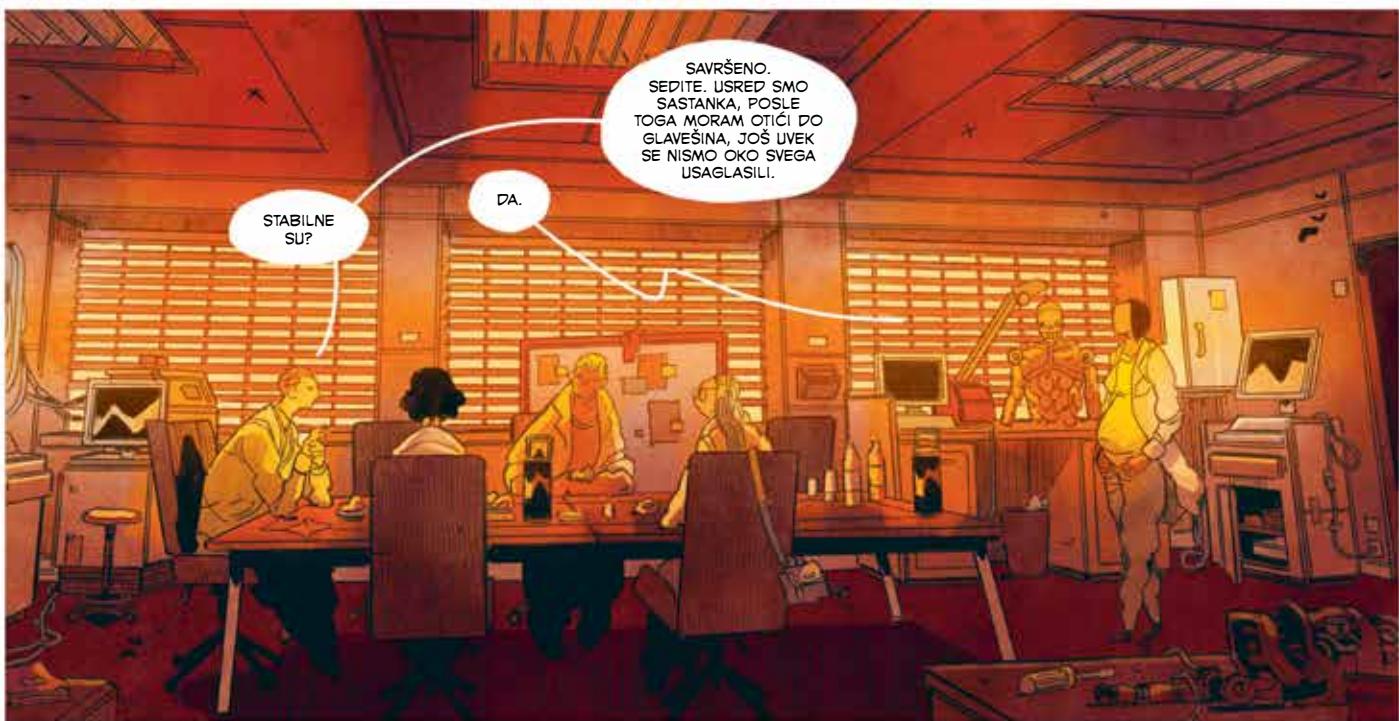

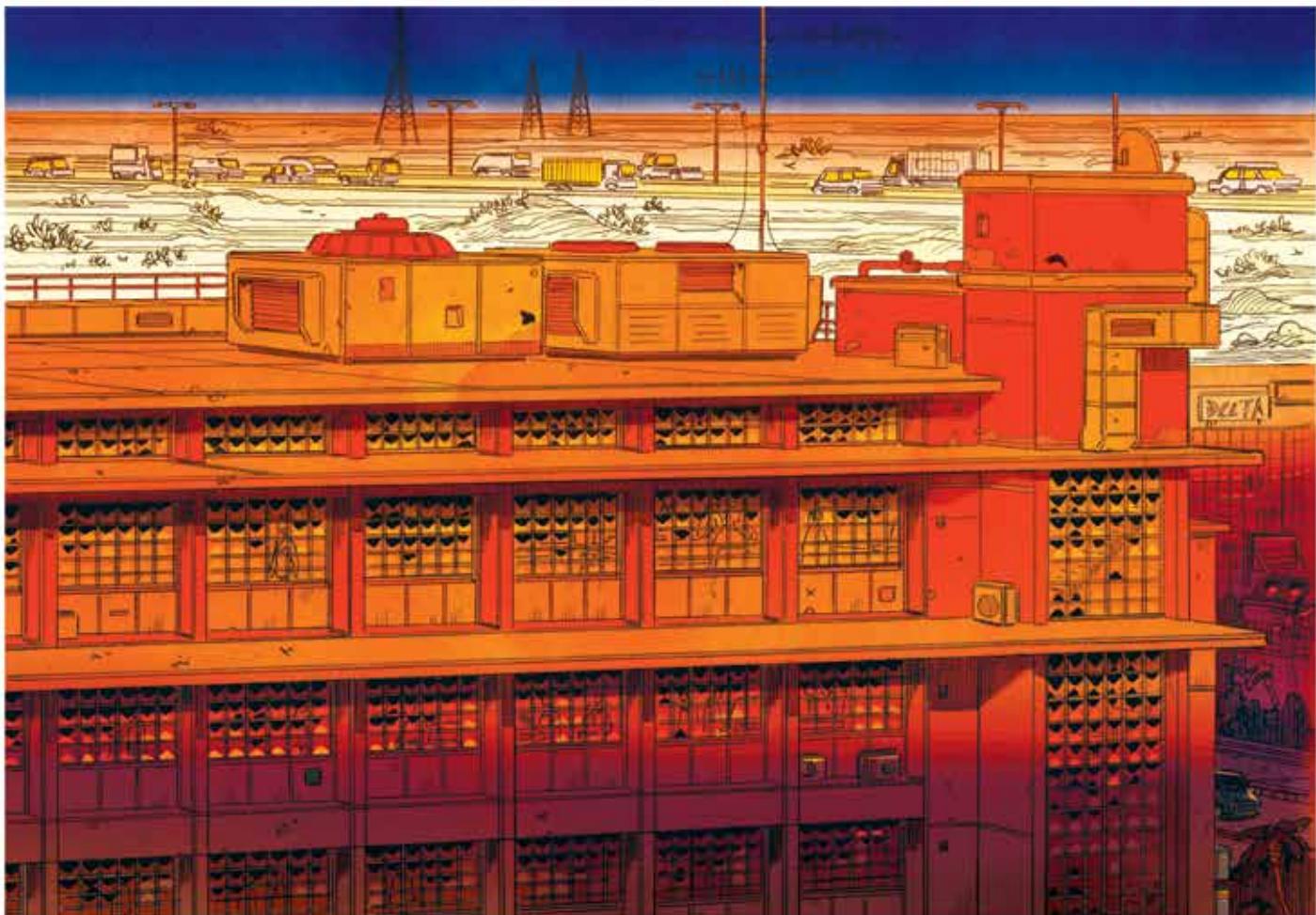
GODINA 1

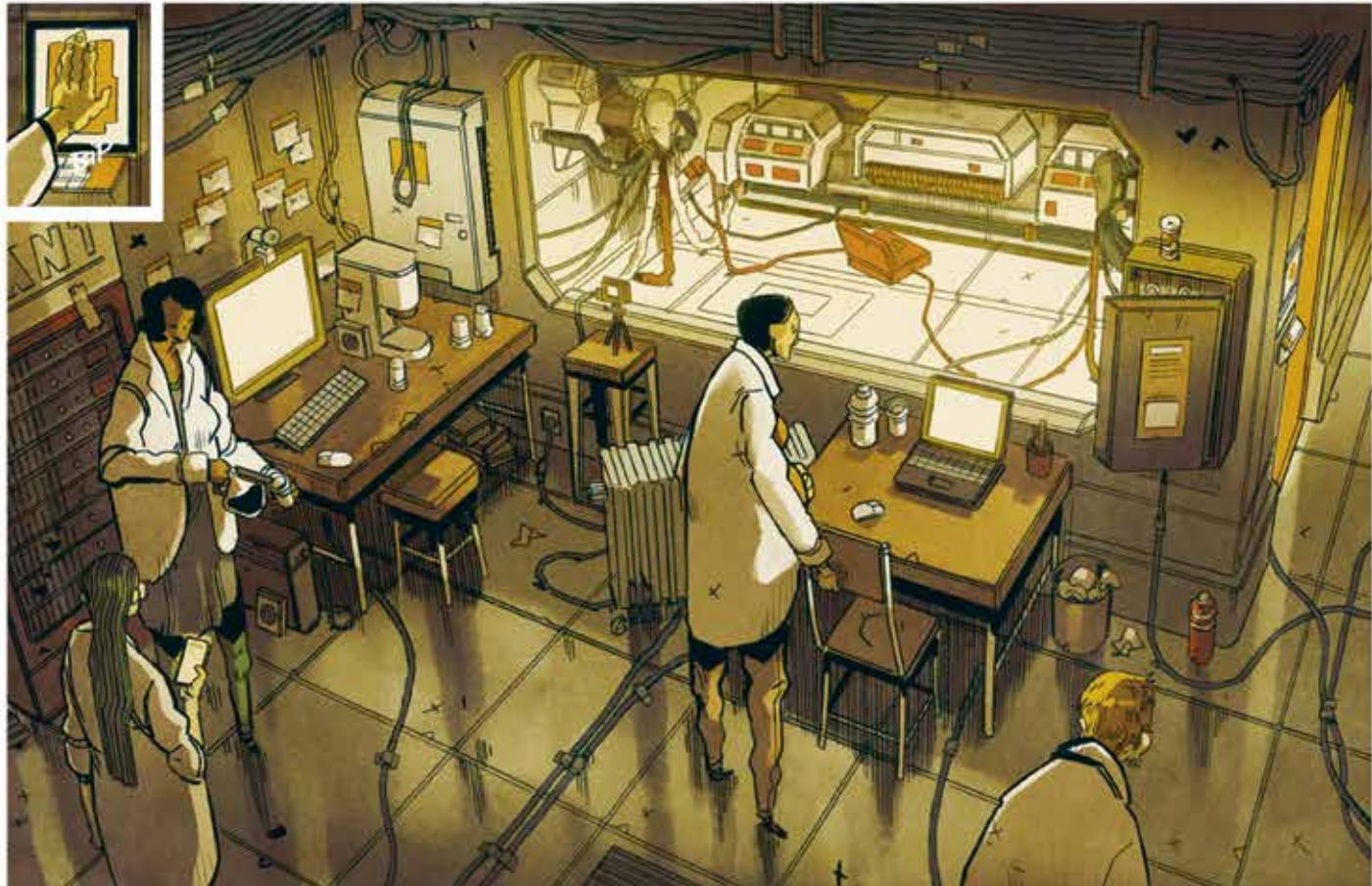
Silicijumska dolina

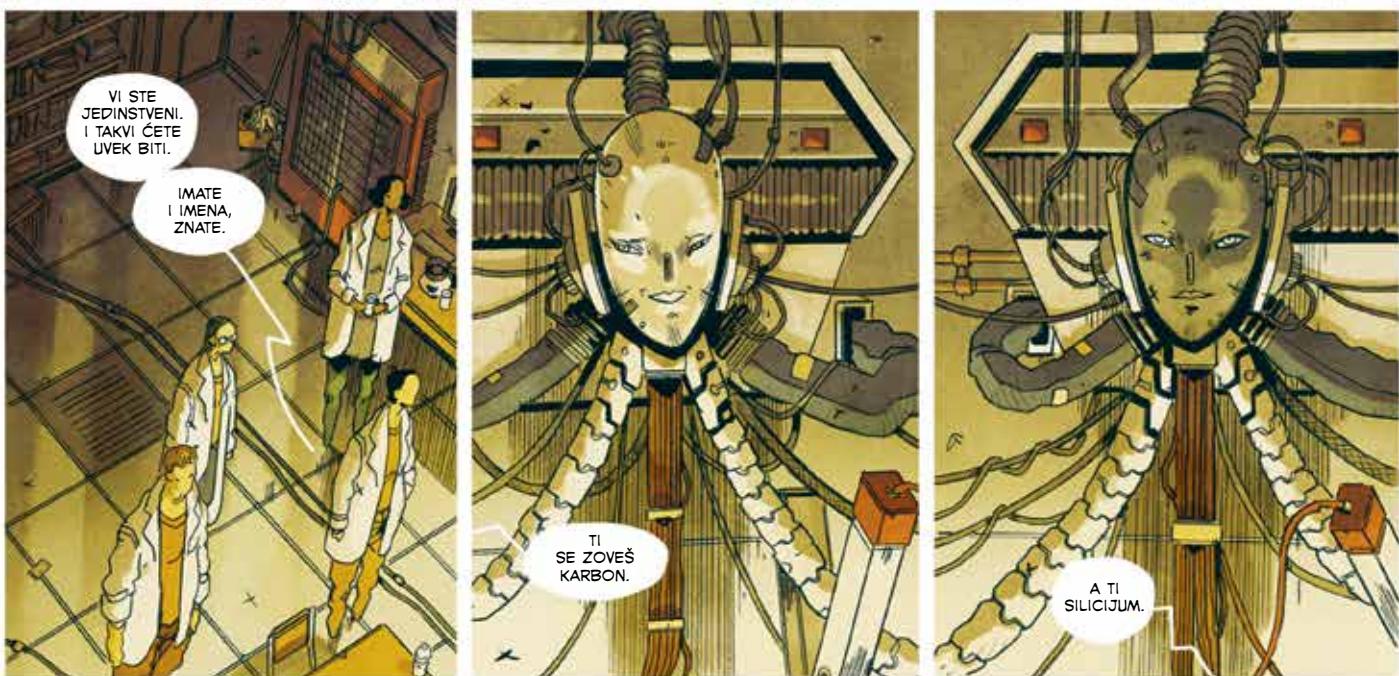

GODINA 2

Silicijumska dolina

